

BILLY BONES

VOGEL Jongen

*Het verhaal van een
jongen, zijn vogel en het
vinden van een thuis*

CATHERINE BRUTON

VOGEL Jongen

CATHERINE
BRUTON

Vertaald door Simone Arts

**BILLY
BONES**

Hoofdstuk 1

Het eerste wat Will opmerkte toen hij de trein uit stapte, was de indringende, zilte geur van de zee.

Eén, twee, drie, vier, vijf...

Het uitzicht bestond uit reusachtige bergen en de zon die erachter wegzakte.

Zes, zeven, acht, negen, tien...

Toen pas zag hij het silhouet van de man die in zijn eentje aan de andere kant van het perron stond te wachten.

Elf, twaalf, dertien, veertien, vijftien. Stop.

Hij zag er anders uit dan in het ziekenhuis. Maar Will kon het zich allemaal niet zo goed meer herinneren, hij vertrouwde zijn herinneringen sowieso niet en die man eigenlijk ook niet, na alles wat er was gebeurd.

De man begroette hem met een knikje. Hij droeg een wollen vest, een legergroene broek en grote, zwarte laarzen

die eruitzagen alsof ze hun beste tijd gehad hadden. Hij had kort haar, als een soldaat. En een litteken dat één helft van zijn gezicht volledig bedekte.

‘Wat is die trein laat,’ bromde hij. ‘Ik dacht dat je nooit meer zou komen, jong.’

‘Het spijt me, we hadden onze overstap gemist,’ antwoordde Wendy verontschuldigend. Ze was als maatschappelijk werkster met Will op pad gestuurd en had de hele treinreis berichtjes zitten typen op haar telefoon.

Will had voornamelijk uit het raam zitten staren. De stad waar hij was opgegroeid was overgegaan in het platteland. In de velden en bossen lagen af en toe kleine dorpjes verscholen. Uiteindelijk stopte de trein op dit nietszeggende stationnetje, waar het stonk en alles verkeerd voelde. Moest hij hier echt de komende tijd gaan wonen?

Na maanden in de flat te hebben gezeten voelde het voor Will allemaal heel onwerkelijk. Het was alsof hij droomde.

‘Dit is je oom, Ian Oakley, weet je nog wel,’ zei Wendy, terwijl ze op haar horloge keek. Ze sprak zacht, dat deed ze de hele dag al. Alsof ze bang was Will kapot te maken met haar stem als ze harder zou praten. ‘Hij gaat de komende tijd voor je zorgen.’

Will zweeg.

Zenuwachtig keek Wendy weer op haar horloge. ‘Het spijt me vreselijk, maar ik moet direct weer terug. Dit is de

laatste trein van vandaag. De volgende komt pas morgenochtend. Red je het zo verder... zelf?’

Will vroeg zich af of ze de vraag aan hem stelde of aan de man. Hij keek op naar die vreemdeling voor hem.

Ze knikten tegelijk. Op precies dezelfde manier.

‘Kom maar, jong,’ zei de man die dus Ian Oakley heette. Hij glimlachte, maar niet van harte. ‘Is dit alles wat je bij je hebt?’ Hij stak zijn hand uit naar Wills rugzak, maar Will deinsde terug en drukte die stevig tegen zich aan.

‘Dan draag je hem zelf. Ook goed.’ Ian deed een stap achteruit. ‘Wat jij wilt.’

‘Ik neem morgen weer contact met jullie op,’ zei Wendy. ‘En over een paar dagen kom ik even langs om te kijken of alles in orde is. Oké, Will?’

Will haalde zijn schouders op. Zijn woorden waren al uren op.

Het werd nu snel donker en de trein stond op het punt om weer te vertrekken. Dit was het eindstation.

Verder kan ik niet, dan beland ik in zee, dacht Will. *Dit is het eind van de wereld.* Hij keek naar de golven die zich uitstrekten tot aan de donkere horizon. Hij was verder weg van huis dan ooit. Als hij simpelweg rechtdoor zou blijven gaan, zou hij van de rand vallen. En dan, waar zou hij terechtkomen? In een soort niets? Of zou hij kunnen wegvliegen naar de verte, net zoals de vogels die zweefden

boven de golven? Wegvliegen en alles achter zich laten?
Kon dat maar...

‘Bel me als er iets is, goed?’ zei Wendy, toen de treindeuren piepend opengingen en de conducteur gebaarde dat ze in moest stappen.

Will wilde zeggen dat hij haar nummer niet had. Dat hij niet bij deze man wilde blijven die blijkbaar zijn oom was maar die hij nauwelijks kende. Mam had hem nooit genoemd in haar verhalen. Zelf had hij hem pas vorige week voor het eerst ontmoet, op de ergste dag van zijn leven. Hij wilde Wendy vertellen dat het leek alsof dit allemaal niet echt gebeurde. Dat hij naar huis wilde. Dat hij bijna niet meer op zijn benen kon staan, niet meer kon ademen nu hij al zo lang niet in de flat was. Dat hij nog zoveel vragen had over zijn moeder. Over wat er met haar was gebeurd. Over wat er nu met hem zou gebeuren.

Maar de conducteur blies op zijn fluitje en het laatste wat Will Wendy met een opgewekt lachje hoorde zeggen, was: ‘Ik weet zeker dat het helemaal goed komt.’

Will wenste dat hij een van de zeemeeuwen was, cirkelend boven de branding. Hij zou over de rand van de wereld willen vliegen en alles wat er gebeurd was, vergeten. En doen of mam nog leefde.

Hoofdstuk 2

Ian Oakley had een landrover vol deuken en krassen. Toen het barrel piepend en krakend van de parkeerplaats de weg op reed, zat Will verstijfd op de stoel naast zijn oom. Dit soort auto's had hij alleen op tv gezien, in een programma over veeartsen dat mam heel leuk vond. Ze keken het altijd samen, lachend om alle schapenstront en om de artsen die hun handen in het achterwerk van koeien moesten steken. Door dat programma waren ze elke zaterdag naar de stadsboerderij gegaan, totdat ze ziek werd. Ze kochten daar wat graan om de kippen te voeren en keken hoe de koeien werden gemolken. Als er in het voorjaar lammetjes geboren waren, bleven ze de hele dag en mocht Will ze soms de fles geven.

Zo was het ooit. Toen mam nog lachte, toen ze nog

graag naar buiten wilde. Toen ze nog tv hadden en wifi. Toen alles nog niet veranderd was.

‘Je zult wel trek hebben, dacht ik,’ zei Ian en hij wees naar een Mars en een blikje cola op het dashboard.

Will rammelde van de honger. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst gegeten had, maar toen hij de wikkel van de Mars openscheurde, werd hij misselijk van de kleffe, zoete geur. Er kleefden te veel herinneringen aan. Een zomerse dag in het park. Een verjaardagsfeestje van een goede vriend. Gesmolten chocola op zijn gezicht, zijn handen, zijn shirt. Mama die niet meer kon stoppen met huilen.

‘Luister jong, ik ben niet gewend aan gezelschap.’ Ian hield zijn ogen op de weg gericht, die langzamerhand opgeslokt werd door het donker. ‘En ik heb geen idee of ik goed kan omgaan met kinderen. Dat je het weet.’

Will had de Mars op zijn schoot gelegd. Hij voelde de chocola zacht worden onder zijn handen en dacht aan mama’s tranen, aan hoe ze naar bed ging en zichzelf in slaap hilde. Zenuwachtig pulkte hij aan de wikkel.

Een, twee, drie...

‘Ik ben al een poosje alleen en doe de dingen op mijn manier,’ ging Ian door, die niks leek te merken. ‘Het gaat ongetwijfeld even duren voor we aan elkaar gewend zijn. Maar het lukt vast. We hebben niet zoveel keus, toch?’

Will pulkte nog wat harder.

Vier, vijf, zes, zeven...

Hij wierp een blik op de man naast hem, wiens gezicht kort werd verlicht door de koplampen van een tegenligger. Hij zocht naar een teken van herkenning op dat gezicht, iets waarin hij mama zou terugzien.

‘Ja, kijk maar eens goed,’ zei Ian en één tel ontmoetten zijn ogen die van Will. De helft van Ians gezicht zag eruit als gesmolten lava. ‘Je ziet vast niet elke dag een man die eruitziet als een boef uit een James Bond-film.’

‘S-Sorry,’ stamelde Will. ‘Ik bedoelde het niet verkeerd, ik -’

‘Maakt niet uit,’ zei Ian. ‘Iedereen heeft littekens. Dat van mij is alleen wat zichtbaarder. Maar weet je, littekenweefsel is sterker dan gewone huid.’

Het lukte Will niet om te reageren. Net zoals in de trein met Wendy en in het ziekenhuis met de verpleegkundigen. En zelfs met de politieagent die met hem probeerde te praten over wat er gebeurd was. Hij had zoveel vragen, maar elke keer als hij die probeerde te stellen, werd zijn keel dichtgeknepen en kwam er geen woord meer uit. Het enige wat hij kon doen was tellen.

Een, twee, drie, vier...

Ze gingen van de verharde weg af, de landrover moest nu smalle landweggetjes over, de imposante bergen in die Will al tijdens de treinreis en bij aankomst op het stationnetje had gezien. Ze hotsten en botsten langs

beekjes en rotspartijen waar wollige schapen op graasden als witte wolkjes aan een steeds donkerder wordende lucht. In een flits zag Will ook een waterval glinsteren, hoog in de heuvels. Hij had nog nooit een waterval gezien, en weer had hij het gevoel dat hij droomde en straks wakker zou worden in de flat met alle ramen en deuren gesloten en mama die leefde en dat alles weer normaal zou zijn.

Vijf, zes, zeven, acht...

En toen zag hij hem, een vogel met gigantische vleugels, waarmee hij leek te drijven op de lucht onder de inktblauwe hemel.

Vol ontzag staaarde hij naar het zwevende dier. Vanuit de auto kon hij niet zien wat het precies was. Een havik misschien, of een rode wouw? Nee, allebei mis. De vorm van de vleugels was anders. Had ik mijn vogelboek maar bij me, dacht hij. Het boek dat mam me gaf, met alle soorten meeuwen en mussen en alle andere vogels.

Zijn vogelboek lag nog in de flat.

Negen, tien, elf, twaalf...

Opeens herinnerde hij zich iets wat ze ooit had gezegd: *'We komen allemaal terug als vogels, Will! Vind je dat nou geen mooie gedachte? De zielen van alle mensen van wie we hebben gehouden vliegen met vleugels naar ons terug.'*

Zou... zou zij het zijn?

Dertien, veertien, vijftien. Stop.

Zijn hart bonkte en de gevoelens die hij uit alle macht diep in zichzelf had proberen weg te stoppen, baanden zich nu een weg door zijn borstkas naar buiten. Hij tikte vlug met zijn vinger op de zitting van de stoel. Hij moest zijn gedachten – een, twee, drie, vier – naar beneden tellen, naar een plekje ver weg, waar ze hem geen kwaad konden doen.

Mam was er niet meer.

Vijf, zes, zeven, acht.

Ze was dood.

Negen, tien, elf, twaalf. En ze kwam niet terug als een vogel of iets anders.

Dertien, veertien.

Waarom zou ze? Het was per slot van rekening zijn schuld dat ze niet meer leefde.

Vijftien. Stop.

‘Het spijt me van je moeder,’ zei Ian plotseling.

Will slikte. Hij balde zijn vuisten.

‘Wat er met haar gebeurd is...’ Ian aarzelde. ‘Dat moet heel zwaar voor je zijn.’

Hou je mond, dacht Will. *Het is ook jóúw schuld.* Maar hij zei niks.

‘En het spijt me dat je nu met mij opgescheept zit,’ ging Ian verder. ‘Al is het maar voor even. Tot je bij je opa en oma terecht kunt.’

Will had zijn opa en oma die ochtend nog gezien en

gesproken via de telefoon. Ze konden niet wachten tot hij bij hen kon komen, zeiden ze. Maar ja, eerst moesten er nog heel veel formulieren worden ingevuld. En dat was nogal een gedoe, zei opa.

Ze hielden heel veel van hem en hadden dat altijd al gedaan, beweerde oma. Daarna zuchtte ze en zei ze: ‘We hebben je gemist, Will.’

Will had gezegd dat hij hen ook miste, maar de waarheid was dat hij hen amper kende. Ze waren de ouders van zijn vader, maar die was vertrokken toen Will nog maar een baby was. Een paar jaar later overleed hij.

Zijn opa en oma woonden aan de andere kant van de wereld, in Melbourne in Australië, maar dat had wat Will betrof net zo goed op de planeet Mars kunnen liggen.

‘Ze moeten natuurlijk een visum en van alles en nog wat voor je regelen,’ zei Ian. ‘En een paspoort. Maar als dat allemaal klaar is, kun je naar ze toe en een nieuwe start maken, zoals ze dat noemen.’

Will wilde geen nieuwe start maken. Hij wilde zich niet ergens opnieuw thuis gaan voelen. Hij wilde terug naar hoe het was. Ook al had hij die situatie ook lange tijd verafschuwd.

Het was nu helemaal donker geworden en de grote vogel was niet meer te zien.

We komen allemaal terug als vogels, Will.

Hij begon weer te tellen.

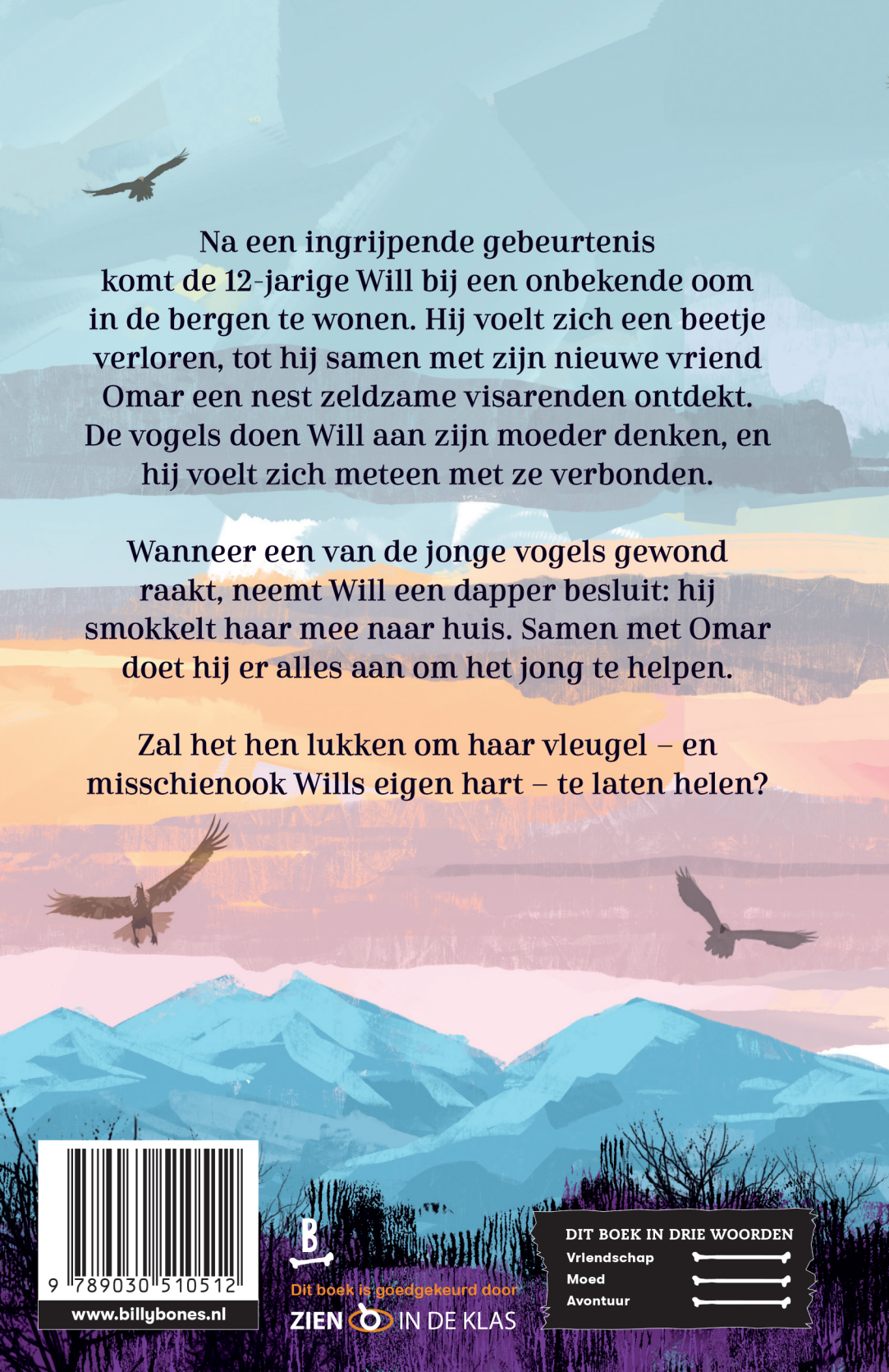
Een, twee, drie...

‘Je bent niet bepaald een kletskous, geloof ik,’ ging Ian door.

Vier, vijf, zes, zeven, acht.

Will zei niks.

‘Nou, dat wordt dan een uitdaging, jochie.’

Na een ingrijpende gebeurtenis komt de 12-jarige Will bij een onbekende oom in de bergen te wonen. Hij voelt zich een beetje verloren, tot hij samen met zijn nieuwe vriend Omar een nest zeldzame visarenden ontdekt. De vogels doen Will aan zijn moeder denken, en hij voelt zich meteen met ze verbonden.

Wanneer een van de jonge vogels gewond raakt, neemt Will een dapper besluit: hij smokkelt haar mee naar huis. Samen met Omar doet hij er alles aan om het jong te helpen.

Zal het hen lukken om haar vleugel – en misschienook Wills eigen hart – te laten helen?

Dit boek is goedgekeurd door

ZIEN IN DE KLAS

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Vrindschap

Moed

Avontuur

